

РЕШЕНИЕ

№ 222

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка Костадинова
Анна Кофинова

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова
в присъствието на прокурора Т. В. Т.

като разглежда докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20241100600280 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.327 вр. с чл.318 от НПК.

Образувано е по повод постъпил протест и допълнение към него срещу присъда на СРС, NO, 16 състав от 18.10.2023 по НОХД 13763/20г. по описа на състава, с която подсъдимият Р. В. Б. (български гражданин, със снета самоличност) е признат за невиновен по обвинението за извършено от него престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК. С присъдата първоинстанционният съд се е произнесъл и по веществените доказателства, като е постановил пистолет „Glock 17 Austria 9x19“ и номер „LYG 658“; един брой пълнител за пистолет „Глог 17“ с двадесет броя патрони 9x19; един брой пластмасов кобур за пистолет „Глог 17“; Разрешение с №20170339250 за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, валидно до 10.05.2022г. и приложение към разрешение със сериен №1973537 да се върнат на Р. В. Б..

В протеста се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна, поради което се предлага въззивният съд да я отмени, като постанови осъдителна присъда срещу подсъдимото лице и наложи съответно наказание. В допълнението към протеста се твърди, че първоинстанционният съд не е интерпретирал правилно съдържанието на събрания доказателствен материал. Навеждат се доводи, че неправилно СРС е отхвърлил като недостоверен източник на доказателства показанията на св. Я. и Д.. Навеждат доводи, че са очевидци на деянието, както и за това, че е извършено на етажна площадка в жилищния блок. Твърди се, че показанията на св. В.Г. са недостоверни, като се навежда довод, че именно този свидетел заплашвал един от основните свидетели по делото да не подава сигнал до система „112“. В заключение се предлага съдът да прецени отново достоверността на свидетелските показания и да се довери на показанията на св. Я. и след като се увери, че са добросъвестни, да постанови осъдителна присъда срещу подсъдимия.

Районният съдия е администрирал протеста съгласно изискванията на чл.321 от НПК.

За протеста и допълнението към него са уведомени всички заинтересовани страни.

Не са постъпили възражения срещу протеста и допълнението към него.

Съдът, след като обсъди предпоставките на чл. 327 НПК, намира, че не са налице основания за провеждане на съдебно следствие с разпит на подсъдимия и свидетели. В свое определение от 18.01.2024г. съдът е постановил да се проведе съдебно следствие за събирането на писмени доказателства, свързани с факта на подаден към инкриминираната дата (25.03.2020г.) сигнал до система „112“. Проведено е съдебно следствие, в което са приобщени писмените доказателства, предоставени от „112“, назначено е и изслушано заключение на ТЕ.

В производството пред въззивния съд прокурорът заявява, че не поддържа протеста, а анализа на доказателствата, извършен от първоинстанционния съд, намира за правилен. Навежда се довод, че крайните изводи на първия съд са правилни и законосъобразни. Изразява становище, че тези изводи се подкрепят от назначената от въззивния съд съдебно-техническа аудио експертиза. Посочва се, че с тази експертиза са били изследвани два записа, подадени сигнали до 112. Прокурорът предлага собствена интерпретация на този източник на доказателства. На отделно обсъждане подлага сигнала на соченото от обвинението пострадало лице, както и информативното му значение при установяване на факта, че хода на процесния конфликт подсъдимият е извадил пистолет. В съдебните прения прокурорът подчертава, че подсъдимият не е оспорвал факта да е притежавал и показвал оръжие, включително и във втория сигнал, подаден от самия него по-късно до 112. Посочва се, че изявленията на подсъдимия в подадения от него сигнал кореспондират с показанията на св. В.Г.. Основният аргумент, изведен в искането на прокурора за потвърждаване на постановената оправдателна присъда, е сведен до значението на обстоятелството, че е изваден пистолет, но това действие е било провокирано от агресивно поведение от страна на самия пострадал. Изразява се становище, че фактът, че подсъдимият е демонстрирал притежаване от него оръжие, самостоятелно не води до извод, че е осъществена заплахата по чл.144, ал.3 НК. От прокурора се споделят изводите на първия съд, че пистолетът е бил показван на пострадалия от подсъдимия, без обаче това действие да е било придружено от словесна закана, както и с насочване на оръжието срещу конкретно установено лице. В подкрепа на това становище прокурорът се позовава на противоречия в показанията на двамата свидетели, а именно Д. и Я. относно това къде и как е било насочено оръжието. Прокурорът посочва, че съгласно заключението на ТЕ от съдържанието на първоначално отправения сигнал до система 112 не се извлича информация подсъдимият да е насочвал пистолет тъкмо към главата на Я., противно на неговите собствени твърдения в разпит пред първоинстанционния съд. Отделно от това се твърди, че първоинстанционният съд подробно е обсъдил достоверността на показанията на свидетеля В.Г., който е присъствал на ситуацията след отварянето на врата и след последвалия удар по нея от свидетеля Д.. Твърди се, че едва тогава подсъдимият се е появил с пистолет, но липсват доказателства такъв да е бил насочван и да са били отправяни инкриминираните заплахи. За да поиска потвърждаването на постановената от СРС оправдателна присъда, прокурорът се позовава на заключението на аудиотехническата експертиза, с която е установено съдържанието на разговора до 112 по сигнал на пострадалия. В предложението от прокурора доказателствен анализ се изтъква, че именно от това заключение се установява, че е записан и втори мъжки глас освен този на подаващия сигнала, като видно от посоченото там се чуват само обидни изрази и псувни. Прокурорът предлага на съда да приеме, че репликите от лицето, което в ТЕ е отразено като „мъжки глас 2“, са били отправени от подсъдимия, че репликите „няма да остане“ и „казвам ти махай се назад“ са изречени от пострадалия към „мъжки глас 2“, т.е. към подсъдимия, който отговорил „не ми викай“. Прокурорът изтъква, че в този запис не се чуват закани за убийство, поради което първоинстанционната присъда е правилна и следва да бъде потвърдена.

Защитата в лицето на адв. Ч. моли съда да потвърди първоинстанционната присъда като правилна, обоснована и законосъобразна. Изразява съгласие с аргументите, изложени в

мотивите на присъдата. Твърди се, че правилно показанията на свидетеля Г. са били ценени като безпристрастни, а в частта относно съставомерните признаци на престъплението показанията на свидетелите Д. и Я. - са отхвърлени като противоречиви.

Защитата на подсъдимия, осъществена от адв. Р., изразява становище, че протестът е изцяло неоснователен. Навежда се доводи за това, че не е ясно какво искане се прави с протеста, тъй като на страница четвърта се съдържа текст, който очевидно не е относим към настоящото наказателно производство, тъй като там са посочени имена на други свидетели, друга фактическа обстановка и други експертизи. Твърди се, че на стр. 5 в протеста прокуратурата няколко пъти обсъжда обясненията на подсъдимия, а той не е давал такива. Що се отнася до останалите доводи в протеста, защитата навежда доводи, че прокуратурата претендира да е установена фактическа обстановка, която в действителност не се извлича от събрания доказателствен материал. В заключение адв. Р. посочва, че мотивите към присъдата на първия съд са изцяло аргументирани, синтезирани и самата присъда отговоря на изискванията на закона, поради което предлага на въззивния съд да я потвърди.

Подсъдимият Б. (в лична защита) моли съдът да потвърди присъдата на първата съдебна инстанция, като уточнява, че това е и последната му дума.

Въззивният съд, след като обсъди становищата на страните, доказателствата по делото, по отделно и в съвкупност и след като провери изцяло правилността на присъдата, намира за установено следното.

На първо място, основателни са възраженията на защитата, че в протеста са обсъждани доказателствени източници, които очевидно са относими към друго наказателно производство. В протеста се коментира и СМЕ от ДП, като такава не се открива в кориците на делото, не е коментирана и в мотивите на СРС. В протеста се искането за осъждането на подсъдимия е аргументирано с показания на свидетелите К. св. В.. Въззивният съд констатира, че не се откриват такива свидетели нито в приложението към ОА, нито такива са допуснати и разпитани в съдебното производство, проведено от СРС.

От фактическа страна първоинстанционният съд е приел за установено, че подсъдимият Р. В. Б. е български гражданин, роден на *****, в гр. Никопол, обл. Плевен, живущ в гр.София, ул. „*****“ неженен, със средно образование, неосъждан (реабилитиран), с ЕГН *****.

На 25.03.2020г. подс. Б. живеел под наем на адрес гр. София, ж.к. „*****“, ул. „*****“. На същата дата, около 14:30 часа, във връзка с наложени ограничения във връзка с разпространяващо се заболяване Covid 19 св. Д.Д. Д., живущ в съседния ап. №22 на горепосочения адрес, излязъл в коридора на етажната площадка, разпънал стълбичка за тренировка на пода и започнал да прави упражнения, тъй като тренирал футбол. Докато св. Д. тренирал, подсъдимият Б. излязъл от жилището си гол - без дрехи и отправил упреци и обиди към него. Свидетелят Д. се извинил на съседа си за това, че не е съобразил времето за тренировка и започнал да събира уреда си, а подсъдимият се върнал в жилището си и затворил вратата. В този момент св. Д. решил, че се чувства засегнат от отправените към него обиди, поради което започнал да чука по вратата на подс. Б., за да излезе. Подс. Б. отново отворил входната врата, вече облечен с боксерки. Между двамата възникнал вербален конфликт. В този момент свидетелят Б. Я., живущ на същата стълбищна площадка в ап. №23 на горепосочения адрес, след като чул викове и псувни от етажната площадка на жилището си, излязъл и отправил забележка към Б. да спре да вика. Между подсъдимият, от една страна, и свидетелите Д. и Я., от друга, възникнала вербална агресия с размяна на обиди, която прераснала във физическа разправа, при която били отправени взаимни удари. Св. Я. и Д. успели да избутат подсъдимия Б. настрана от тях. Св. Д. взел парцал за почистване (моп) и го хвърлил по подсъдимия с цел да го удари, но не успял, след което подсъдимият влязъл в апартамента си и затворил вратата. Междувременно на етажната площадка дошла и свидетелката Е.Т., която като възприела кавгата на висок глас, отишла да извика домоуправителя - св. В.Г.. В същото време свидетелите Д. и Я., екзалтирани, започнали да крещат закани към подсъдимия и да чукат по вратата на подсъдимия и това тяхно поведение било възприето от междувременно пристигналият свидетел В.Г.. СРС е

приел за установено, че в този момент свидетелят Д. изритал силно входната врата на Р. Б. с крак, в следствие на което се образувала дупка по повърхността на вратата с големината на контактната част от обувката му. От своя страна подсъдимият Б., който се намирал в жилището си, преценил, че следва да респектира свидетелите Д. и Я. с цел последният да преустанови ударите по вратата му. Подсъдимият Б. отворил вратата на жилището си и показал, че държи в дясната си ръка законно притежаван пистолет. В отговор свидетелят В.Г. избухнал подсъдимия Б. навътре в жилището му, като предотвратил по-нататъшното развитие на конфликта. От своя страна, свидетелят Я. успял да се отдръпне назад към жилището си и след като влязъл вътре, веднага се обадил на тел. 112. Този разговор бил регистриран в системата на 112 в 14.45 часа. В 15.03 часа подсъдимият също инициирал разговор към 112. На място пристигнали служители от 05 РУ- СДВР.

СРС е приел за установено, че по повод конфликта от подс. Б. е подаден сигнал за извършени спрямо него от страна на Д. и Я. закана с убийство и повреждане на входната врата на жилището, във връзка с което била е образувана пр. № 229000- 5883/2020г. по описа на 05 РУ- СДВР, пр.пр. №14170/2020г. по описа на СРП. Тази част от констатациите на СРС следва да се допълни с факта, че по тази преписка СРП се е произнесла с отказ от образуване на наказателно производство с постановление от 03.09.2021г. (л. 56, СП, СРС).

Единственото изменение по фактите се налага относно точния момент, в който при разрешаването на конфликта се намесил св. Г.. СРС е приел за установено, че хронологично след пристигането на св. Г. свидетелят Д. изритал силно входната врата на Р. Б. с крак, в следствие на което се образувала дупка по повърхността на вратата с големината на контактната част от обувката му. Въззивният съд, след като съобрази показанията на св. Г. в съдебното производство, намира, че този свидетел не е станал очевидец на описаните по-горе действия, извършени от св. Д.. Не са опровергани твърденията на св. Г. в разказа му пред съда, че действително е видял дупка във входната врата към жилището, обитавано от подсъдимия, но е възприел кога и как е била причинена тази повреда.

За да обоснове изложените изводи относно фактите, първият съд се е позовал на гласни доказателствени средства - показания на В.М. Г., Б.М. Г., П.Й.П., Д.С.Д., частично се е доверил на показанията на свидетелите Д.Д. Д., Б. Ц. Я., Е.Д.Т.а. Анализирал е писмените доказателства и доказателствени средства, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 283 от НПК - протокол за извършена балистическа експертиза №111/2020 (л. 42-43 от ДП); характеристична справка (л. 48 от ДП); КСППЕ на Р. В. Б. (л.50-58 от ДП); КСППЕ на Б. Ц. Я. (л.64-72 от ДП); протокол за обиск (л.21-л.22 от ДП); справки за съдимост; писмо от МБАЛНП „Св. Наум“ с изх.№ Д-1027/03.08.2020г. (л. 87 от ДП); писмо от „ЦПЗ- София“ ООД с изх. № 203/20.07.2020г. (л. 89 от ДП); писмо от ДПБ „Св. Иван Рилски“, гр. Нови Искър с изх. № 451/20.07.2020г. (л.91 от ДП); писмо от ЦПЗ „Проф. Н. Шипковенски“ (л. 93 от ДП); писмо от ОД на МВР- Плевен с рег. № 1772р-4527 от 07.04.2020г. ведно с копие от разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за тях №20170339250, приложение към разрешително и справка относно извършено проучване (л. 95- 98 от ДП); протокол за доброволно предаване от 26.03.2020г.; приети с протоколно определение на 18.10.2023г. постановление за отказ от образуване на НПК от 03.09.2021г. по пр. № 229000-5883/2020 по описа на 05 РУ- СДВР, пр.пр. №14170 по опис на СРП (л. 56 от СД); постановление от 04.06.2021г. по пр. пр. №1513/2021г. по описа на АП- София (л. 63 от СД). Ценил е веществените доказателства и доказателствени средства-„Сlock 17 Austria 9x19” и номер “LYG 658“, един брой пълнител за пистолет „Глок 17“ с двадесет броя патрони 9x19, един брой пластмасов кобур за пистолет „Глок 17“, разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях с №20170339250, валидно до 10.05.2022г. и приложение към разрешение със серийен №1973537.

Правилно от доказателствения материал са изключени и показанията на В. А.Г., който е бил разпитан като свидетел въпреки наличието на друго несъвместимо с качеството на свидетел процесуално качество – провеждал е действия по разследването в досъдебното производство, а именно разпит на св. Г., документирано с приложен по делото протокол за

разпит от 27.03.2020г.

Неправилно първоинстанционният съд е изключил от доказателствената съвкупност прочетените на основание чл. 281, ал.5 НПК показания, дадени от В.Г. на 26.03.2020г. с аргумента, че същите не са били депозираны пред компетентен орган. Вярно е, че разпитът на свидетел е бил проведен от оперативен работник. В конкретния случай обаче се касае за полицейски орган в Министерството на вътрешните работи, който съгласно чл.194, ал.4 НПК е компетентен да извършва действията по чл. 212, ал. 2, както и действия по разследването, когато са му възложени от прокурор, следовател или от разследващ полицай. Инкриминираният случай датира от 25.03.2020г.Първите действия по разследването датират от следващия ден, когато е бил е прведен и разпитът на св. Вл. Г.. Сред действията по чл. 212, ал.2 НПК фигурира и разпитът на свидетели.

СРС е подложил на внимателна проверка основните обвинителни доказателства, а именно показанията на св. Д. и Я., като не им се е доверил изцяло. При анализа на доказателствата първоинстанционният съд е обособил прецизно спорните от безспорно установените факти и обстоятелства. Правилно сред безспорно установените факти първият съд е ценил наличието на разрешение за носене на огнестрелно оръжие, издадено в полза на подсъдимия (л.96, л.97, ДП), както и фактът, че същият в съответствие с издаденото разрешение е държал огнестрелно оръжие. Извод в тази насока се извежда от протокол за доброволно предаване на огнестрелното оръжие– л.99, ДП, както и от събраните писмени доказателства. Съгласно разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях с №20170339250 /л. 96/, валидно до 10.05.2022г. и приложение към разрешение със сериен №1973537 /л. 97/, подсъдимият е титуляр на същото, а в приложението е вписан въпросния пистолет с посочения тип боеприпаси.

Споделят се доводите на първия съд, че заключението на съдебно-балистичната експертиза е добросъвестно и компетентно /л. 42, ДП/. Правилно и обосновано СРС е приел за установено, че то е изготвено от лица, които притежават специални знания в областта на балистиката и военното дело. Вещите лица са изследвали веществените доказателства, предадени доброволно от подсъдимия - пистолет марка „Glock 17 Austria 9x19” и номер “LYG 658” и един брой пълнител за пистолет „Глок 17“ с двадесет броя патрони 9x19, за да достигнат до обосновано заключение, че пистолетът представлява огнестрелно оръжие, по смисъла на ЗОБВВПИ и е годен за стрелба. Изследваните 20 бр. патрони са стандартни такива с калибър 9x19 мм и представляват годни за стрелба боеприпаси за огнестрелно оръжие, по смисъла на ЗОБВВПИ.

Верен е изводът на първата съдебна инстанция, че показанията на свидетелите Д. и Я. съдържат достоверни сведения относно началото на конфликта с причината за започването му - тренировка на площадката пред апартаментите с тренировъчна стълбичка, а също и относно съдържанието на конфликта с отправени обидни реплики от страна на подсъдимия към двамата. Верен е изводът на контролирания съд, че подсъдимият излизал три пъти на етажната площадка, от които първия път конфликтът избухнал между него и св. Д., а при следващите два случая на страната на св. Д. се намесил и св. Я. (съсед от апартамент на същата етажна площадка).

Съпоставката на дадените от св. Я. и Д. показания дава основание за извод, че подсъдимият е излизал три пъти от жилището си, както правилно е отбелязал в мотивите си първоинстанционният съд: първия път, за да направи забележка на св. Д. във връзка с тренировката на последния; втори път - по повод ударите по входната му врата, нанасяни от свидетелите Я. и Д. и по специално поради силен удар с ритник, нанесен от св. Д. по входната врата на подсъдимия, извършено от него под предлог, че иска да му се извини, трети път – за да демонстрира пред свидетелите Я. и Д., че притежава законно оръжие. Вярно е също така, че св. Я. е съобщил за три на брой излизания от страна на подсъдимия от обитаваното от него жилище – веднъж гол, след това по боксерки и още веднъж – с оръжие –л.138, СП. Това твърдение обаче, ценено в съпоставка с цялостното изложение на фактите в показанията, дадени от св. Я. пред първия съд, не сочи за ясно заявено намерение на този свидетел да изложи добросъвестно фактите, които са му известни по случая. Съдът приема, че това е така, тъй като посоченото изявление се предхожда от други твърдения в показанията на св. Я., с които този свидетел е описал само две излизания на подсъдимия на

етажната площадка и то в хронология, съществено различна от тази, която се съдържа в показанията на св. Д.. Отделно от това, твърдението за три на брой излизания не се поддържа последователно от самия Я., доколкото този свидетел съобщава и за четвърто по ред излизане на подсъдимия, за което е твърдял, че хронологично стои след ескалирането на конфликта по повод извадено оръжие и без да е ясно какво точно се е случило тогава (л.138, стр.2, СП, СРС). Проверката на дадените от св. Я. показания в тази част чрез съпоставка с показанията на св. Д. показва, че за подобно развитие на конфликта след кулминацията му, свързана с демонстрацията на огнестрелно оръжие не се съобщава в показанията на другия свидетел очевидец – св. Д., което основателно поставя въпроса на кой от тези свидетели следва да се довери съдът – на св. Я. или на св. Д..

На следващо място, няма никакво съмнение, че св. Я. е емоционално съпричастен към позицията на св. Д. до степен, която е от естество да повлияе съществено върху съдържанието на неговите показания. Извод в тази насока се обосновава от противоречивите твърдения в показанията на св. Я., че е бил едновременно в позиция на неутрален наблюдател, който се опитвал да разтърве участниците в конфликта, но и в позицията на пострадало лице, което наред със св. Д. е полагало усилия да се защити срещу общо извършено към тях нападение от страна на подсъдимия (л.137, стр.2, СП, СРС). Съпоставката на тази част от показанията на св. Я. с показанията на св. В.Г. дава основание за извод, че след като св. Г. е заварил свидетелите Я. и Д. на етажната площадка да викат заедно срещу затворената врата на подсъдимия, не може да се говори за каквато и да е неутрална позиция относно спора между св. Д. и подсъдимия.

Извод за емоционална съпричастност от страна на св. Я. към св. Д. и открита неприязън към подсъдимия, която изключва неутрална и равно отдалечена позиция от страна на св. Я. към основните страни в конфликта (св. Д. и подсъдимия), се обосновава и от факта на омаловажаване на нанесените удари от страна на св. Д. по входната врата към апартамента на подсъдимия. Усилия да бъдат омаловажени посочените действия, се установяват от лексикалните особености и конкретиката от факти, с които се отличават показанията на св. Д.. Позицията на омаловажаване на стореното от самия Д., без да се държи сметка за обстоятелството, че за да се получи дупка във входна врата към апартамента на подсъдимия от ритник, ударът следва да е бил нанесен от св. Д. със значителна сила, е застъпена и в отговорите от страна на св. Я. на уточняващи въпроси, зададени от защитата на подсъдимия (адв. Ч.). В тези отговори св. Д. съобщава за „поражения по вратата“, без да се ангажира с конкретни твърдения дали той лично или св. Я., или друго трето лице е съпричастно към повреждането на входната врата, водеща към жилището на подсъдимия. Не споменава за удар с ритник по вратата на подсъдимия в началото на своя разказ въпреки усилията да изложи детайли по случая. На допълващи въпроси св. Д. е дал изключително противоречиви отговори. От една страна, твърди, че не е счупил нарочно вратата към апартамента на подсъдимия и дори предложил за хазяина В. (св. Вл. Г.) пари за ремонт на вратата (л. 140, стр.2 СП). С тези изявления св. Д. косвено признава, че е счупил входната врата към апартамента на подсъдимия, без обаче да посочва точната хронология на този факт сред останалите събития, които го следват или предхождат. Частично прочетени на осн. чл.281, ал. 4 НПК са показанията, дадени от св. Д. в ДП (л.25, ДП, л. 140, стр.2 СП), в частта относно обстоятелствата, при които бил нанесен удар с крак в областта на вратата и датата на случая. Противоречията в неговите твърдения дали е ритнал отворена или вече затворена врата не намират разрешение в посочената по-горе процесуална техника. Настоящият съдебен състав приема за установено, че това е така, тъй като, коментирайки прочетените показания, св. Д. е дал още по-объркани и противоречиви изявления, като е твърдял, **че не си спомня да е ритнал вратата, когато била затворена.** Точният смисъл на тези изявления, ако бъдат приети за достоверни, сочи, че св. Д. си спомня да я е ритал отворена, което от друга страна изключва достоверността на твърденията му, че чуването по вратата е целяло да мотивира подсъдимия да излезе от апартамента си, за да приеме извинения. Ако вратата към жилището на подсъдимия е била отворена, то очевидно той е бил на разположение и това обстоятелство не е налагало да се нанасят удари по входната му врата.

Що се отнася до информационната стойност на дадените от св. Я. показания за тази част от развитието на конфликта, твърдения за удар с ритник по входната врата на подсъдимия не се съдържат в първоначално даденото от този свидетел описание на случая, т.е. в самото начало на неговите показания. Това се наблюдава въпреки усилията точно в тази част от разказа на св. Я. да бъдат изнесени съществени детайли по случая. Тези детайли обаче се отнасят преди всичко и изборително до действия, които според свидетеля уличават тъкмо подсъдимия в непристойно поведение, както и до действия, които според разказа на св. Я. следва да се третират като акт на защита срещу агресивно поведение на подсъдимия, респективно в тази част от разказа на св. Я. се премълчават факти, които уличават свидетелите Я. и Д. в противообществена проява. Свидетелят Я. едва по-късно и при уточняващи въпроси, между другото е съобщил в разказа си пред съда, че от удара с ритник, който св. Д. нанесъл по вратата към апартамента на подсъдимия, се образувала дупка, но навежда доводи, че тези действия на св. Д. са имали своето оправдание в отказа на подсъдимия да приеме извиненията на св. Д. и че по същество ритникът върху входната врата към апартамента на подсъдимия е бил част от усилията на св. Д. да поднесе своите извинения. Дори и да бъде отминат без коментар абсурдният опит да се придаде съответстващ на морала контекст на действия, с които се поврежда чужда вещ, т.е. на едно обществено опасно деяние, когнитивният дисонанс, обективизиран в показанията на св. Я. на базата на противоречията между откритата симпатия от страна на св. Я. към личността на св. Д. и съзнаваната от св. Я. укоримост на факта, че тъкмо действия на св. Д. са довели до повреждането на чужда вещ, изложеното по-горе е достатъчно за извод, че дадените от св. Я. показания са повлияни от емоционалната му съпричастност към св. Д.. Желанието на св. Я. да представи св. Д. непременно в благоприятна светлина, прозира и от категоричното му твърдение, повторено многократно в разпит пред първия съд, че св. Д. не е нанасял удари на подсъдимия (л.138, стр.1, СП, СРС). От друга страна, обаче, фактът на нанесени удари от страна на св. Д. върху части от тялото на подсъдимия, доколкото същият отразява в неблагоприятен аспект личността на самия Д., не е отречен в неговите собствени показания, тъй като е разказал в разпит пред СРС, че с подсъдимия взаимно са си разменяли удари (л.139, стр.2, СП, СРС). В този смисъл усилията на св. Я. да представи св. Д. непременно в един положителен аспект губят смисъл от самопризнанията на самия Д., че е нанасял удари на подсъдимия.

Подсъдимият е упражнил правото си да не дава обяснения. От друга страна, за разлика от вътрешно противоречивите показания на свидетелите Д. и Я., първоначалните изявления на подсъдимия пред оператор на система 112 съдържат логично издържана позиция, че се е намирал в жилището си, когато чул, че лицата, които присъстват на етажната площадка в общите части чупят входната му врата. Подсъдимият е заявил, че е бил силно притеснен от този факт и изпитал опасение, че тези лица, могат да нахълтат в апартамента му и да го ранят, поради което решил да ги „сплаши“ със законно притежавано от него оръжие (л.31, стр.2, СП, СРС). Посочените изявления са дадени непосредствено след конфликта и дори успоредно с развитието му пред оператор на 112, когато подсъдимият обективно не е имал възможност да обмисли в детайли начините, по които може да бъде интерпретирано планираното от него действие да направи демонстрация, че притежава оръжие. В тази връзка следва да се уточни, че позицията на прокуратурата при оценката на процесния случай поначало е непоследователна и вътрешно противоречива. Веднъж по повод подадената от подсъдимия жалба СРП се е произнесла с отказ от образуване на наказателното производство, който е бил мотивиран с аргумента, че се касае за „междусъседски конфликт“ и във фактите по случая не се съдържат признаци на престъпление от общ характер (л. 56, СП, СРС). Втори път, прокуратурата е приела за установено, че след като е било започнато досъдебно производство по реда, предвиден в чл.212, ал.3 НПК, не се касае за обичаен междусъседски конфликт, а е извършено престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК, от което пострадало лице се явява свидетелят Б. Я..

По изложените съображения въззивният съд намира, че правилно първата съдебна инстанция е ценила показанията на св. Я. и св. Д. като частично достоверни с превес при

положителна оценка за достоверност на дадените от св. Д. показания и правилно е отхвърлила голяма част от тях.

Аргумент в подкрепа на извода, че показанията на св. Я. и Д. не следва да се приемат безкритично при оценката на фактите по случая, се извлича и от твърдението в показанията на св. Я. за три на брой излизания от страна на подсъдимия на етажната площадка. Това твърдение не е в синхрон с останалата част от неговите показания. Едва след описанието на действия, които според св. Я. са били извършени от подсъдимия и са засегнали правата на св. Д., както и неговите собствени права, се изнася за първи път твърдение за агресивни действия, извършени от св. Д. - захвърлянето на МОП срещу подсъдимия, нанасянето на удари с ритник от страна на св. Д. по входната врата на подсъдимия. В тази част показанията на св. Я. са неточни, непоследователни и не носят информационна стойност за изясняването на общата хронология на случая и мястото на описаните действия в тази хронология. Уточнението на св. Я., че тези действия във времето се отнасят „преди да извади пистолета“ (т.е. преди подсъдимият да демонстрира притежавано от него оръжие), не осигурява нужната проверка на гласните доказателства, събрани с неговите показания, тъй като периодът, предхождащ изваждането на огнестрелно оръжие, също е наситен с голяма динамика от събития и в тази връзка показанията на св. Я. не позволяват да се установи кога и как в тази динамика св. Д., съответно е захвърлил МОП и нанесъл с ритник удар по входната врата на подсъдимия. Логичен отговор на този въпрос се съдържа единствено в позицията на подсъдимия, възпроизведена в сигнала му до оператор на 112 за нанесени по вратата му силни удари, както и изявленията му в сигнала, че един от тези удари е довел до повреждането й. Въззивният съд приема за установено, че именно в този сигнал подсъдимият искрено е изложил мотивите си да излезе отново от жилището си с демонстрация на законно притежавано от него оръжие, като е целял единствено да „сплаши“ лицата, които взломват входната му врата.

При собствена оценка на гласните доказателства въззивният съд констатира и следното. В показанията си пред СРС св. Я. е твърдял, че е чул шум от кавга, по повод на което установил на етажната площадка подсъдимият Р. (съвсем гол), както и излезлия вече св. Д. Д.. Вътрешните противоречия в показанията на самия Я. относно обема от факти, които е възприел лично, както и противоречията между показания на този свидетел и показанията, които е дал свидетелят Д., се свеждат и до факта дали св. Я. е присъствал на етажната площадка още от самото начало на избухване на процесния конфликт или се е намесил по-късно, съответно, ако е възприел част от развитието на конфликта, кога е станало това. Въззивният съд намира, че показанията на св. Я., в частта, в която се твърди, че е видял подсъдимият гол, не възпроизвеждат негови лични възприятия, а съдържат преразказ на факти и обстоятелства, които св. Я. по-късно узнал от св. Д. или по друг неустановен по делото начин. Съдът приема за установено, че св. Я. е възприел конфликта едва при повторното излизане на подсъдимия от жилището му на етажната площадка, когато последният е бил облечен с боксерки. Основание за такъв извод дава тази част от показанията на св. Д., **в която този свидетел твърди, че при първото излизане на подсъдимия Б. (т.е. св. Я.) не е бил там (л.139, стр.2 СП).** Това твърдение в показанията на св. Д. противоречи съществено на твърденията на самия Я., че е възприел **три излизания**, вкл. и външния вид на подсъдимия в самото начало на конфликта, когато според твърденията на самия Д. същият е бил ограничен само между св. Д. и подсъдимия.

Св. Д. е пряк участник в конфликта и правилно при отчитането на посочените по-горе противоречия между показанията на свидетелите Д. и Я., първоинстанционният съд се е доверил именно на казаното от Д. Д.. Въззивният съд, отчитайки противоречията между показанията на св. Я. и св. Д., се съгласява с извода на първата съдебна инстанция, че разказът на последния от изброените свидетели следва да се цени като по-достоверен източник на доказателства, с който се опровергава голяма част от твърденията на св. Я.. Един от аргументите в тази насока се извлича от факта, че показанията на св. Я. с оглед изложените по-горе аргументи не са хронологично подредени и дори са твърде хаотични. **В началото на своето изложение св. Я. е описал фактологията на само две излизания на**

подсъдимия от жилището на етажната площадка, включително и детайлите, с които се отличава тази част от развитието на конфликта и едва по-късно е започнал да твърди, че е възприел три излизания, без да е ясно при какви факти и обстоятелства и по какъв повод подсъдимият е излязъл за трети път от жилището си. В началото на своя разказ св. Я. е описал само факти, които могат да се ползват от обвинението и едва по-късно при уточняващи въпроси на защитата е съобщил и факти, които дават основание за негативна оценка на част от действията, извършени от св. Д.. Накрая свидетелят Я. съобщава и за четвърто по ред излизане на подсъдимия, което е твърдял, че се е осъществило след като вече е отминала кулминацията на конфликта, свързана с демонстрацията на оръжие. В тази част неговите показания са напълно изолирани от останалия доказателствен материал.

Съпоставката на дадените от св. Д. и Я. показания дава основание за извод, че св. Я. е склонен да твърди и факти, които не е възприел лично. В началото на изложението си е твърдял, че при първото излизане на подсъдимия на етажната площадка в отговор на отправена от св. Я. забележка за липсата на облекло Р. Б. му нанесъл удар в челюстта. (л.137, стр.2 СП). Твърди се, че при нанасянето на този удар подсъдимият е скандализирал присъстващите с това, че не е имал никакви дрехи върху себе си, дори и долно бельо, т.е. описва се първото излизане на подсъдимия, при което по думите на св. Д. св. Я. е отсъствал и подсъдимият е бил без каквото и да е облекло. Различията между показанията на св. Я. и св. Д. относно този момент от развитието на конфликта се свеждат до това, че според св. Я. удар от подсъдимия е бил нанесен върху лицето на този свидетел още при първото му излизане на етажната площадка, т.е. тогава, когато е бил без бельо, а според св. Д. – този удар е бил нанесен едва при второто излизане на подсъдимия на етажната площадка, когато не си спомня дали и как е бил облечен, но си спомня размяната на удари (л.139, стр.2, СП, СРС). Съчетаният анализ на дадените от св. Д. и св. Я. показания, дава основание за извод, че св. Я. е бил възмутен преди всичко от външния вид на подсъдимия, за когото твърди, че след като веднъж се прибрал в жилището си, по-късно излязъл от там, вече е бил облечен с „боксерки“. Св. Д. от своя страна е твърдял, че едва при повторното излизане на подсъдимия, т.е. тогава когато би следвало по думите на св. Я. да е бил облечен, е започнала размяна на удари, вкл. и с оглед твърденията за нанесен удар от подсъдимия по лицето на св. Я.. Касае се за твърде съществен детайл от поведението на подсъдимия, както и от последователността на събитията, за да се приеме, че липсата на каквото и да е облекло като отличителна черта от външния вид на подсъдимия, е детайл, който може да бъде объркан случайно от св. Я. в общата фактология, в рамките на която се е развил конфликтът. Това описано по-горе противоречие в показанията на св. Я. и св. Д. води до извод, че или св. Я. възпроизвежда факти, които не е възприел лично, или че ги възпроизвежда превратно поради емоционалната си съпричастност към св. Д..

Налице са съществени противоречия в показанията на св. Я. и св. Д. и относно второто излизане от страна на подсъдимия на етажната площадка. Според св. Я. второто излизане е свързано с инкриминираните действия с огнестрелно оръжие, за които подсъдимият е предаден на съд. Според св. Д. обаче, тази случка е свързана едва с третото излизане на подсъдимия на етажната площадка.

Отделно от това, относно начина, по който е протекъл процесният конфликт в неговата кулминация, свързана с демонстрацията на оръжие, св. Я. е твърдял, че след като подсъдимият излязъл, облечен с боксерки, вече държал боен пистолет, вкарал пълнител, заредил го с патрон и го насочил на разстояние от около 2, 5 м към главата на св. Я.. Несъмнено тази част от случката е възпроизведена в разказа на св. Я. с характерен детайл, свързан с държането на боен пистолет, зареждането му с патрон в цевта и насочването на оръжие, което обективно, ако се е случило точно така, е от естество да се възприеме като животозастрашаващо действие, както и като закана за отнемането на човешки живот (св. Я. е твърдял, че лично е възприел това действие). Въззивният съд се съгласява с изводите на СРС, че и в тази част от показанията на св. Я. случаят е описан недостоверно. Това е така, тъй като в показанията на св. Д. е описана друга последователност от действия, относими към кулминацията на конфликта. Този свидетел не твърди да е зареждан пълнителят на

оръжие в негово присъствие и да е вкарван патрон в цевта, както посочва св. Я., а твърди подсъдимият да е дръпнал предпазител преди оръжието да бъде насочено от подсъдимия към главата на св. Я. (л.139, стр. 2, СП, СРС). Подсъдимият е упражнил правото си да не дава обяснения, но за проверка на тази част от разказа на свидетелите Я. и Д. отново като достоверен източник на доказателства се явяват аудиозаписите, генерирани в система 112. Установено със заключение на ТЕ на тези записи е, че подсъдимият е твърдял пред оператор на система 112, че излязъл от жилището си със законно притежавано оръжие, но няма никакъв опит относно начина, по който то би могло да се използва, както и че не е стрелял с него (л.31, стр.2, СП, СРС). Както съдът посочи по-горе, сигнализирането на система 112 е било извършено почти веднага след процесния случай, т.е. в момент, в който подсъдимият обективно не е разполагал с възможност да обмисли и да изгради защитна теза. Отделно от това, достоверността на така подадения сигнал и изявленията в него, е установена и от синхрона на тези изявления с показанията на неутралния свидетел Вл. Г..

Що се отнася до съдържанието на сигнала, подаден от св. Я. в система 112, то в изследвания с ТЕ аудиозапис се съдържат изявления, подадени от името на св. Я., които категорично се опровергани с неговите собствени показания пред СРС, както и с показанията на св. Д., а именно, че той и другото лице (св. Д.) са били у дома си, когато подсъдимият излязъл, започнал „да вдига скандали“, да „налита на бой“, да „вади пистолет“ и да „заплашва“ (л.30, СП, СРС). В този момент пред оператора на система 112 нито св. Я. е твърдял за отправени закани за убийство, нито пък такива са установени от съдържанието на самия аудиозапис, както е отбелязал и прокурорът в производството пред въззивния съд, за да аргументира решението си да не поддържа протеста. Отделно от това, от събраните и проверени от съда гласни доказателства не се установява в нито един момент от развитието на конфликта подсъдимият да е нахълтал в домовете на свидетелите Я. и Д.. Тъкмо напротив, всички гласни доказателства са еднопосочни, че конфликтната ситуация се е развила на етажната площадка, водеща към апартаментите на свидетелите Я., Д. и подсъдимия.

На следващо място, при собствена оценка на основните гласни доказателства, послужили за обосноваване на обвинителната теза, въззивният съд констатира, че между показанията на св. Д. и Я. са налице противоречия и относно лицата, за които се твърди, че са възприели действията на подсъдимия с огнестрелно оръжие. В разказа си пред първия съд св. Я. е твърдял, че в този момент, докато оръжието било насочено към главата му, на място пристигнали **свидетелите В., брат му и съседка (И.)**, която държи магазин на първия етаж, т.е. **три лица**. Според неговите твърдения именно тези лица се намесили и обезвредили подсъдимия, като го притиснали към стената и се опитали да му вземат оръжието, докато св. Я. се изтеглил назад, а св. Д. избягал. Изложената фактология не се извлича от показанията на св. Д., който е твърдял в разпит пред СРС, че е дошло **едно лице** – съседката, която от своя страна извикала „хазяина“, т.е. св. В.Г.. От показанията на св. Д. въобще не става ясно какви са били действията на съседката, хазяина и двамата свидетели Я. и Д., както и действията на подсъдимия в този момент (л.139, стр.2 СП, СРС). В тази част показанията на св. Я. и Д. могат да бъдат проверени с казаното от св. В.Г. (собственик на жилищната сграда чрез регистрирано на негово име търговско дружество и наемодател на апартаменти, в които са живели към инкриминираната дата свидетелите Я., Д. и подсъдимият). В своите показания пред СРС св. В.Г. е твърдял, че участниците в конфликта са били наематели, бил извикан от едно момиче, което работело в супермаркета, която му съобщила за крясъци (съдът приема, че описва св. Т.). Св. Г. е категоричен, че когато се е качил на етажната площадка, е възприел е само крясъци от страна на свидетелите Я. и Д. пред затворената входна врата, водеща към апартамента на подсъдимия, но не и размяна на удари. Съобщава за дупката на вратата, като твърди, че не е възприел обстоятелствата, при които била нанесена тази повреда. Твърди, че когато е изтичал към апартамента на подсъдимия, последният отворил вратата и се показал от жилището си, като държал пистолет в ръка. Според св. Г., когато подсъдимият отворил вратата, пистолетът бил насочен надолу. Св. Г. според собствените му показания лично реагирал, като изтикал подсъдимия към жилището му и затворил вратата, с което според св. Г. случаят приключил (л.150, л.151,

СП, СРС). Св. Г. е очевидец на инкриминираната от обвинението демонстрация на оръжие. В нито един момент от своите показания този свидетел не твърди подсъдимият да е насочвал оръжие към когото и да било, да се е налагало да го обезврежда с граждански арест, както твърди св. Я., както и подсъдимият да е отправял закани за убийство. В тази част показанията на този свидетел убедително кореспондират с изявленията на самия подсъдим в изследвания с ТЕ сигнал до система 112.

В мотивите към атакуваната с протест присъда са обсъдени и други противоречия в доказателствения материал, свързани с изявленията на св. Д., а именно дали свидетелите Я. и Д. от своя страна са нанасяли удари на подсъдимия в т. нар. „меле“ или само и единствено подсъдимият е нанасял такива. Настоящата съдебна инстанция счита, че мотивите на СРС и в тази част са изключително убедителни, поради което не е необходимо да преповтаря вече изложените аргументи. Следва само към изложеното от районния съд да се добави и фактът, че свидетелите Я. и Д. са имали числено превъзходство над подсъдимия, значително по-млади са от него, а отделно от това към инкриминирания период св. Д. е бил спортист, който тренира активно. „Извинения“ по случая св. Д. е поднесъл с удар с ритник по затворената входната врата, водеща към жилището на подсъдимия. В този момент и двамата свидетели са имали възможност да се приберат в жилищата си, а не да удрят по вратата на подсъдимия. Фактът, че освен св. Д., св. Я. също е удрял по вратата на подсъдимия, е установен въз основа на прочетените на основание чл.281, ал.5 НПК показания, дадени от св. Г. в досъдебното производство. В прочетените показания се твърди, че момчето от апартамент 23 е ритнало вратата, както и че същото лице е подало сигнал в полицията. Съпоставката с показанията на св. Я., дадени от него в производството пред съда, както и изследваните с ТЕ аудиозаписи и писмени доказателства от система 112, обосновават извод, че именно св. Я. се е обадил на полицията, това е твърдял и св. Д. (л.140, стр.1 СП). Следователно лицето, което е подало сигнал в система 112 (св. Я.) и това, което преди това св. Г. е възприел да удри по вратата на подсъдимия, е едно и също лице.

Прочетените на основание чл.281, ал.5 НПК показания, дадени от св. Г. имат доказателствена стойност и относно други релевантни факти (л. 151, СП, л.31, л.32, ДП). В прочетените показания се твърди за закани само и единствено срещу подсъдимия. В прочетените показания св. Г. е твърдял, че не е видял насочването на пистолет от подсъдимия към свидетелите. С други думи, в частта относно липсата на застрашаващи действия от страна на подсъдимия с огнестрелно оръжие, показанията на св. Г. са непротиворечиви и последователни. В производството пред съда св. Г. е посочил, че поддържа прочетените показания и няма причина това твърдение да бъде отхвърлено като недостовечно.

На следващо място, показанията на свидетелите Я. и Д. могат да бъдат частично проверени и с показанията на св. Е.Т. (л.160, СП, СРС). Тази свидетелка е разказала, че е възприела крясъци и не е възприела удари. Потвърждава в показанията си пред съда, че е сигнализирала св. Вл. Г.. Разказала е, че е работела в магазина на жилищната кооперация, в която живеели участниците в конфликта. На основание л.281, ал.5 НПК са прочетени показанията от ДП (л.161, СП, л. 39, ДП). В прочетените показания свидетелката е съобщила, че е видяла размяна на удари между Б. и Р. и че възприела е действията на св. Б. Я., с които направил дупка на входната врата на подсъдимия, след като последният се прибрал в жилището си и я затворил. Тогава Р. излязъл за втори път и изглеждал ядосан. Тогава според прочетените показания на свидетелката Т. Б. Я. й казал св. Г.. Доколкото съпоставката на дадените от свидетелите Я., Д. и Г. показания обосновава извод, че липсват категорични доказателства св. Т. да се е качила на етажната площадка заедно със св. Г., дори и да се приеме, че се е качила на етажната площадка по-късно, твърдението на св. Г., че не е възприел обстоятелствата, при които по входната врата на подсъдимия била издълбана дупка, изключват факта тези факти и обстоятелства да са били възприети и от св. Т.. Нейните показания са напълно изолирани тъкмо от тази част в показанията на свидетелите Д. и Я., в която те са в синхрон, а именно, че съпричастен към характерната повреда по вратата на подсъдимия не е св. Я., а св. Д.. По изложените съображения въззивният съд се

доверява частично на дадените от св. Т. свидетелски показания.

Показанията на свидетелите Я. и Д. са проверени и с показанията на полицейските служители, които посетили местопроизшествието след подадения от 112 сигнал. Св. В. Г. е полицейски служител, който има отношение към случая и не е бил разпитван в ДП. В производството пред съда обаче същият е установен и разпитан, като чрез неговия разпит също са изяснени релевантни факти и обстоятелства и са проверени обвинителните доказателства. В разказа си пред съда св. Г. е твърдял, че подсъдимият не е оказвал съпротива при задържане и по-късно е предал оръжието си с протокол за доброволно предаване. (л.141, СП, СРС). Другият полицейски служител, който е посетил местопроизшествието - св. П.П. е твърдял, че на инкриминираната дата в жилището на св. Д. е снел показания. Св. Д. е идентифициран в показанията на св. П. като свидетел № 2, разпитан в същото съдебно заседание втори по ред съвместно със св. П.. Важно е уточнението на св. П., че и двамата свидетели, които установил на място, т.е. свидетелите Я. и Д. не били уплашени, а изнервени от ситуацията (л.142, СП).

Цялостната оценка на така установените факти сочи, че свидетелите Я. и Д. ни най-малко не са били изплашени от личността на подсъдимия, нито обективно биха могли да бъдат обзети от уплах с оглед съпоставката на техните лични данни с данните за личността на подсъдимия, както и с оглед фактите и обстоятелствата, при които се е развил конфликтът. Техните твърдения, че подсъдимият е насочвал оръжие към св. Я. са категорично опровергани от показанията на св. Г., който също е възприел демонстрацията на оръжие, но твърди, че е реагирал веднага, като подсъдимият под давлением на св. Г. сам влязъл в жилището си, а св. Г. затворил след него вратата. По изложените съображения правилно СРС е отхвърлил като недостоверна и тази част от прочетените показания на св. Я. и св. Д., дадени от тях в ДП, в която се твърди, че след като подсъдимият насочил оръжие към главата на св. Я., отправил към него думите: "Ще те убия бе, боклук!" (л. 25, л.26, л.78, л.79, ДП). Тези думи, инкриминирани като елемент от изпълнително деяние на престъплението по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК, не са възпроизведени в показанията на св. В.Г.. Отделно от това те не са възпроизведени нито веднъж от свидетелите Я. и Д. в разпитите им пред съда, включително и в тези показания, които св. Д. е дал пред друг съдебен състав, доколкото същите също са приобщени с прочитане на основание чл.281, ал.1, т.1 НПК. Вярно е, че показанията, дадени пред разследващия орган, са били приобщени при условията на чл.281, ал.4 НПК и в тях е описана инкриминираната словесна закана за убийство. За тази категория доказателствени източници обаче, когато са изолирани от останалия доказателствен материал, е приложима забраната на чл.281, ал.8 НПК да бъдат ползвани при постановяването на осъдителна присъда.

С оглед установените факти и съдържанието на събрания доказателствен материал първоинстанционният съд е стигнал до правилни изводи от правна страна. Настоящият съдебен състав също счита, че действията на подсъдимия не осъществяват състав на престъпление по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК нито от обективна, нито от субективна страна.

С престъплението по чл.144, ал.3 от НК се засяга личната свобода на личността. Това е така, тъй като с извършване на престъплението се цели промяна на поведението и действията на заплашения противно на волята му в исканата от дееца насока. За осъществяване на това престъпление от обективна страна се изисква да се установят думи или действия на закана с убийство спрямо определено лице. Съгласно ТР №53/18.09.1989г. на ОСНК за съставомерността на деянието по чл.144, ал.3 вр. с ал.1 НК не е необходимо лицето действително да се е изплашило, а само да съществува основание, че закана би могла да се осъществи. С други думи, обективната съставомерност на престъплението по чл. 144, ал.3 пр.1 вр. ал.1 от НК изисква възприетите от пострадалото лице заплахи с оглед обстоятелствата, при които са отправени, обективно да са годни да породят у него основателен страх от осъществяването им. В настоящия случай не са установени обстоятелства, които да са обективно годни да породят основателен страх от осъществяването на закана за убийство. Вярно е, че подсъдимият е отворил вратата на дома си, като е държал пистолет. Вярно е, че в този момент на етажната площадка там са се

намирали свидетелите Я. и Д. и подсъдимият е знаел това. От проверените доказателствени източници обаче не се доказва подсъдимият да се е заканил вербално с убийство според текста на обвинението, нито по друг словесен начин. Ето защо заключението на СПЕ от ДП, с което е констатирана витална застрашеност на св. Я., следва да се преценява на базата на забележката в самото заключение, че то е валидно, само ако се кредитират данните, които съобщава самият освидетелстван. В конкретния случай те не се кредитират.

От обективна страна е установено, че подсъдимият не е зареждал оръжието си, нито го е насочвал към определено лице. В този смисъл изобщо не са опровергани неговите първоначални твърдения пред оператор в 112, че същият е показал оръжие, тъй като се е чувствал застрашен от противозаконно деяние, което се е опитвал да отблъсне със законни средства, като „сплаши“ лица, които удрят по входната му врата. От обективна страна към момента, в който подсъдимият е отворил входната врата на жилището си и е държал оръжие, свидетелите Я. и Д. все още са били на етажната площадка и според св. Г. викове са били отправяни именно от тях. Следователно, към този момент заплахата за личната сфера на подсъдимия, произтичаща от поведението на свидетелите Я. и Д., все още е била напълно реална. В същия момент от обективна страна оръжието, което е държал подсъдимият, е било насочено надолу и не е възникнала ситуация, обективно годна да породии основателен страх от осъществяването на закана за убийство. В тази ситуация свидетелите Д. и Я. са имали числено и физическо превъзходство, а действията на подсъдимия по никакъв начин не са обективирали намерение от негова страна да използва оръжието, което държи. С оглед спецификата на настоящия случай свидетелите Д. и Я. не са били лишени от възможността да направят преценка, че това оръжие може да бъде използвано само ако те самите застрашат телесната неприкосновеност и живота на подсъдимия или ако нахлуят в неговото жилище. В този момент на етажната площадка се е намирал и св. Г., който е бил наемодател на всички участващи в конфликта лица и неговото присъствие също е създавало гаранции за всички участници в конфликта, че с намесата му се цели единствено умиротворителен ефект. Подсъдимият по никакъв начин не се е противопоставил на действията на св. Г., след като е бил подтикнат да се върне в жилището си. Не се установява да се е противопоставил на действията, с които св. Вл. Г. затворил входната му врата. От обективна страна тези действия са установени с въз основа на показанията, които св. Г. е дал в производството пред СРС. В тази ситуация действията на подсъдимия не са обективно годни да породят у св. Я. основателен страх от осъществяването на закана за убийство, тъй като и за него, и за св. Д. е било ясно, че именно тяхното поведение е поддържало конфликта, както и че двамата свидетели непосредствено преди, а и след като подсъдимият е излязъл с оръжие на входната врата, са разполагали със свободен избор да преустановят агресивните си действия, т.е. да преустановят ударите по вратата на жилището, което е обитавал подсъдимият, като се приберат по домовете си.

От субективна страна фактът, че подсъдимият се е считал застрашен и е изпитвал негативни емоции, е доказан с обаждането му в система 112, с факта, че е сигнализирил прокуратурата за разследването на случая, както и със заключение на СПЕ от ДП. Верен е изводът на първия съд, че подсъдимият е ползвал законно притежаваното му оръжие с призната от закона цел - за самоотбрана, съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ, а твърденията за отправена закана с убийство не намират изискуемата от закона категорична подкрепа от доказателствената съвкупност.

С оглед събраните от въззивния съд доказателства към аргументите, изтъкнати от първия съд за постановяването на атакуваната с протест оправдателна присъда, следва да се добави и фактът, че от аудиозаписа в система 112 се потвърждава фактът подсъдимият да е показал на свидетелите Я. и Д., че притежава огнестрелно оръжие. Това не е било сторено самоцелно, а едва когато подсъдимият започнал да се опасява, че тези двама свидетели отказват да преустановят ударите по входната му врата, че могат да я взломат и да нахлуят в жилището му, като го „ранят“ (цит. от съдържанието на сигнала до 112). С оглед издълбаната от удар с ритник дупка във входната врата, водеща към жилището на подсъдимия, следва да се приеме от обективна страна, че част от ударите са били нанесени

със сила, която е била достатъчна, за да настъпи посочената повреда, т.е. със значителна сила. В този смисъл гласните доказателства за състоянието на входната врата на подсъдимия кореспондират с неговите оплаквания в система 112, че жилището му е било обект на противозаконно посегателство, поради което се е почувствал принуден да респектира свидетелите със законно притежавано от него оръжие. С други думи, важна е хронологията от факти, при която противозаконните действия на свидетелите Я. и Д. предхождат действията на подсъдимия да се покаже на входната врата с оръжие, като дори може да се твърди, че те са в отношение на причина и следствие. С оглед изложеното, наличието на СППЕ, с която е освидетелстван подсъдимият и с която експертиза се отрича наличието на физиологичен афект /силно раздразнение/, както и страхов физиологичен афект /уплаха и смущение/, не променя крайния извод, до който е стигнал първият съд, решавайки въпроса за вината. Това е така, тъй като тези обстоятелства имат значение само при наличието на съставомерно деяние, каквото в случая не е налице. Отделно от това, в конкретния случай и с тази експертиза е потвърден фактът на изпитани от подсъдимия негативни емоции (л.57, ДП, посл. абзац).

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема за установено, че първоинстанционната присъда е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и нарушения на материалния закон. От обективна страна инкриминираните закани и действия не са се осъществили, а действително извършените от подсъдимия действия не са били от естество да предизвикат основателен страх за осъществяването на закана за убийство. С оглед изложеното настоящият съдебен състав счита, че подсъдимият е следвало да бъде оправдан не защото не се доказва по несъмнен и безспорен начин фактът на извършено престъпление по чл.144, ал.3 НК или друго по-леко наказуемо престъпление, с което обвинението евентуално би могло да бъде изменено с присъдата. Изчерпани са способите за събиране на доказателства и са извършени всички необходими и възможни процесуално-следствени действия. В резултат на събраните доказателства обаче е установена фактическа обстановка, различна от тази, която е описана в обвинителния акт и действително извършеното от подсъдимия деяние не съставлява престъпление (чл.304, пр.3 НПК). Изменението на основанията за постановяването на оправдателна присъда не променя крайния извод на първия съд при решаването на въпроса за вината.

С оглед всичко изложено съдът намира, че първоинстанционният съдебен акт в крайния си извод, с който е решен въпросът за вината, е правилен и законосъобразен, поради което следва да се потвърди.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 18.10.2023г. по НОХД № 13763/2020 г. по описа на СРС, НО, 16-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____